

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: H. T. N.

st. příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem

sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2018, č. j. MV-29252-5/SO-2018, ve věci
povolení k dlouhodobému pobytu

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 10. 10. 2018, č. j. MV-29252-5/SO-2018 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Štěpána Svátka, sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2018, č. j. MV-29252-5/SO-2018, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 1. 2018 č. j. OAM-8924-45/DP-2016 (dále jen „správní orgán I. stupně“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání- OSVČ.
2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání jako OSVČ. Jako doklad o zajištění finančních prostředků pak žalobce doložil správnímu orgánu I. stupně v souladu s ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), platební výměr daně z příjmu fyzické osoby za rok 2016 a související vyúčtování, kdy základ daně činil částku 1 838 846 Kč. Na základě doložení tohoto dokumentu si následně správní orgán 1. stupně předvolal žalobce k výsledku, kde byl konfrontován s doloženými doklady. V rámci tohoto výsledku žalobce označil osobu N.V. H., který mu zpracovává doklady a účetnictví a také osobu účetní paní Š., přičemž má za to, že v rámci výsledku podrobně rozvedl své podnikatelské aktivity na území ČR. Dle žalobce byl správní orgán povinen presumovat správnost specifikovaného platebního výměru a údajů v něm uvedených, kdy právě tímto platebním výměrem byla splněna podmínka § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného ohledně neunesení důkazního břemene, respektive neprokázání skutečnosti existence dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce má vypořádání žalovaného s jeho konkrétními žalobními námitkami za zcela nepřezkoumatelné a nedostatečné, především za situace, kdy žalobce doložil příslušným finančním úřadem ověřený platební výměr na daň z příjmu fyzických osob a pokud se skutečně v rámci jeho výsledku objevily určité drobné rozpory, nebyly takového rázu, aby bylo možné bez provedení dalších důkazů uzavřít, že žalobce neprokázal úhrnný příjem ve smyslu ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Další žalobní námitkou je nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v otázce posouzení dopadu na soukromý a rodinný život žalobce. Správní orgán I. stupně a následně také žalovaný se pouze omezili na zcela obecné konstatování, neaplikovali rozhodné skutečnosti na daný případ, nehodnotili, po jakou dobu se žalobce na území ČR zdržuje, stejně tak nehodnotili jeho doložené materiální a ekonomické zázemí. Závěry obou správních orgánů považuje žalobce za zcela paušální a rovněž nepřezkoumatelné.

3. Žalovaná ve vyjádření uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné, přičemž v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, když žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán žalobními body uvedenými v žalobě.
5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 19. 4. 2016 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 44a zákona o pobytu cizinců, a to za účelem podnikání- OSVČ. Z Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání- OSVČ s dobou platnosti od 12. 5. 2014 do 11. 5. 2016. Při podání žádosti žalobce předložil nájemní smlouvu ze dne 18. 4. 2016, potvrzení OSSZ Tachov vystavené dne 13. 4. 2016 o nulovém nedoplatku na pojistném (včetně záloh) na sociálním zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, na přírážce, a na penále, dále potvrzení Finančního úřadu, územní pracoviště Tachov ze dne 11. 4. 2016 o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení o zdravotním pojištění cizinců, a platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2015, ve kterém deklaroval daňovou ztrátu ve výši 119 206 Kč. Následně správní orgán I. stupně vyzval žalobce k odstranění vad jeho žádosti, resp. k předložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem, neboť jím předložený doklad vykazoval daňovou ztrátu. Dne 1. 6. 2016 požádal žalobce o prodloužení lhůty k odstranění vad v žádosti, a to do 30. 6. 2016 z důvodu čekací doby vystavení dodatečného platebního výměru, přičemž součástí jeho žádosti bylo vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2015 a potvrzení OSSZ Tachov ze dne 1. 6. 2016 o nulovém nedoplatku na pojistném (včetně záloh) na sociálním zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, přírážce a na penále. Dne 22. 6. 2016 požádal žalobce opětovně o prodloužení lhůty k odstranění vad v jeho žádosti, a to z důvodu zahájení daňové kontroly finančním úřadem a nemožnosti předložení platebního výměru za rok 2015. Současně žalobce předložil dodatečné daňové přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2015 se základem daně 230 913 Kč a platební výměr na daň z příjmu za rok 2014. Správní orgán I. stupně vyzval dne 28. 6. 2016 žalobce k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti za období od 12. 5. 2014 do současnosti (28. 6. 2016) a zároveň k odstranění vad žádosti, a to ve lhůtě 90 dnů. Dne 12. 7. 2016 žalobce předložil řádně podepsané prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu a rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj, územní pracoviště v Tachově (dále jen „finanční úřad“) ze dne 1. 6. 2016 o zastavení řízení zahájeného podáním dodatečného daňového přiznání za rok 2015. Následně reagoval žalobce podáním ze dne 30. 9. 2016, kdy sdělil správnímu orgánu I. stupně, že nemůže doložit faktury za rok 2014 a 2015 z důvodu kontroly na finančním úřadě, k čemuž předložil jako důkaz protokol o zahájení daňové kontroly ze dne 12. 5. 2016, výpis z živnostenského rejstříku, výsledovku za období od 1. 1. 2016 do 31. 8. 2016, platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za rok 2014 a účetní deník za rok 2015. Správní orgán I. stupně požádal dne 13. 12. 2016 finanční úřad o sdělení výsledku daňové kontroly. Finanční úřad odpověděl, že daňová kontrola zahájená dne 12. 5. 2016 stále probíhá, nejsou shromážděny všechny podklady potřebné k jejímu

ukončení a ani nelze odhadnout, kdy bude uzavřena. Dne 26. 1. 2017 vyzval správní orgán prvního stupně žalobce k doložení finančních prostředků za zdaňovací období roku 2016. Žalobce předložil platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) 2016, dle jehož obsahu byl stanoven základ daně ve výši 1 838 846 Kč a vyměřená daň ve výši 288 960 Kč, dále předložil vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2016 a potvrzení OSSZ Tachov vystavené dne 19. 4. 2017 o nulovém nedoplatku na pojistném (včetně záloh) na sociálním zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, přirážce, ani na penále. Následně byl žalobce předvolán k výsledku, který se uskutečnil dne 8. 6. 2017, kdy byly žalobci kladeny otázky ohledně rodinného stavu, počtu dětí, místa bydliště, finančních prostředků a příjmů spojených s jeho podnikáním na území ČR. Dne 24. 8. 2017 využil žalobce svého práva a seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí.

6. Rozhodnutím ze dne 3. 1. 2018, č. j. OAM- 8924-45/DP-2016 správní orgán 1. stupně rozhodl

o zamítnutí žádosti žalobce podle ust. § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť i přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že porovnal protokol

o výsledku sepsaný s žadatelem (žalobcem) s doklady doloženými do žádosti v průběhu řízení. Žalobce do protokolu o výsledku uvedl, že si myslí, že vydělával v roce 2016 podnikáním kolem 20 000 Kč čistého. Do žádosti však doložil platební výměr za rok 2016, ve kterém se deklaruje základ daně, a tedy zisk z podnikání za rok 2016 ve výši 1 838 846 Kč, tedy více jak sedminásobný žalobcem při výsledku tvrzený zisk přepočtený na zisk za celý rok. Při konfrontaci tohoto rozporu žalobce uvedl, že tomu nerozumí a když jej správní orgán I. stupně upozornil, že právě částku 288 960 Kč musel uhradit jako daň finančnímu úřadu, žalobce sdělil, že sám přímo částku nehradil, musel to za něj udělat kamarád, který žalobci spravuje finance a také žalobci dává peníze, když mu nějaké chybí. Žalobce naopak kamarádovi předkládá účetní faktury a ten za žalobce obstarává vždy vše, platí za něj zálohy na OSSZ a hlídá mu obchod, když je potřeba. Částku 20 000 Kč čistého výdělku za měsíc řekl žalobci také kamarád. Správní orgán I. stupně vyhodnotil, že by si měl žalobce být aspoň vědom přibližných částek, kterými operuje ve svém obchodě, a jakých zisků a ztrát v daném období dosahuje. Podnikatelská činnost žalobce postrádá z části rys samostatnosti, čímž je narušeno i samotné chápání žalobcovy činnosti jakožto podnikatele. Dále doložený účetní deník za rok 2015 ani výsledovka za období od 1. 1. 2016 do 31. 8. 2016 neobsahují započítané náklady za pronájem obchodu ve výši 20 000 Kč. Správní orgán I. stupně proto dospěl k závěru, že tvrzení žalobce jsou krajně nevěrohodná a v přímém rozporu s předloženými doklady a náležitostmi jeho žádosti. Ani provedeným výsledkem žalobce a vyhodnocením předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti, zejména že žadatel disponuje příjmy deklarovanými platebním výměrem za rok 2016. Zjištění, že tento platební výměr odpovídá skutečné výši příjmů žadatele, je totiž nezbytnou skutečností potřebnou k prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kdy nestačí pouhé formální předložení dokladů, aniž by odrážely skutečný stav věci, který je zároveň možné si ověřit. Co se týče posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že veškeré rodinné vazby má žalobce na území svého

domovského státu Vietnamu a za dobu od roku 2008 si nevybudoval na území ČR pevné socio- kulturní vazby. Rozhodnutí bude mít vliv na jeho podnikání, tedy bude mu znemožněno na území ČR podnikat, avšak skutečnost, že v průběhu řízení předložil doklady, kterými se nepodařilo ověřit dostatečné zajištění finančních prostředků k pobytu, je natolik závažná, že veřejný zájem je jednoznačně postaven nad zájem žalobce jako jednotlivce.

7. Žalobce v podaném odvolání namítal, že doložil platební výměr daně z příjmu fyzické osoby za rok 2016 a související vyúčtování, kdy základ daně činil 1 838 846 Kč. V rámci výsledku zmínil osobu účetního, resp. kamaráda, který mu účetnictví a doklady zpracovává- N. V. H. Dle žalobce je zcela legální mít osobu účetního, který v případě takto vysokého základu daně žalobci účetnictví zpracovává, když on sám nedisponuje (ani nemusí) detailní znalostí zákona o účetnictví. Přestože žalobce osobu účetního při výsledku označil, správní orgán směřoval své dotazy výhradně na žalobce. Žalobce dále uvedl, že poměrně podrobně rozvedl své podnikatelské aktivity na území ČR. Rovněž odkázal na ustanovení § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), podle kterého veřejné listiny potvrzují ex lege pravdivost všeho, co je v nich uvedeno, není-li dokázán opak. Žalobce má za to, že správní orgán měl presumovat správnost specifikovaného platebního výměru a údajů v něm uvedených, když jeho doložením žalobce prokázal dostatečnou výši finančních prostředků k pobytu. Taktéž v rámci zkoumání otázky negativního dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se správní orgán omezil na zcela obecné konstatování, bez bližší aplikace na konkrétní případ.
8. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
9. Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
10. Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
11. Podle ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, je cizinec povinen předložit k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu

nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení.

12. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit,
13. Krajský soud se neztotožňuje hned s několika dílčími závěry obou správních orgánů. Prvým z nich je konstatování na str. 3 napadeného rozhodnutí, že podnikání žalobce postrádá částečně rys samostatnosti, neboť za něj řeší finanční záležitosti jeho kamarád. Krajský soud je naopak názoru, že spravování financí a vedení účetnictví jiným subjektem disponujícím odbornými znalostmi z tohoto oboru, je v podnikatelské sféře běžně rozšířeným jevem. Je totiž osobní věcí každého člověka, jaký způsob spravování svého majetku zvolí. To, že je žalobce cizincem, nepředstavuje v tomto směru žádnou výjimku. Žalobce navíc sám při svém výslechu vysvětlil, z jakého důvodu takto činí, když uvedl: *„Mám kamaráda, který mi spravuje finance. Je to z důvodu, že hraju automaty, a prohrál jsem již hodně peněz. Proto mi kamarád spravuje peníze.“*
14. Dále se krajský soud neztotožňuje se zásadním názorem žalované vyjádřeným na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde aprobejme závěry správního orgánu I. stupně, že žalobce nesplnil zákonnou podmínku ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy prokázání jeho úhrnného měsíčního příjmu. Tento závěr totiž nemá oporu ve správním spise. Žalobce postupně do spisu řádně předložil požadované dokumenty, mezi které patří nájemní smlouva ze dne 18. 4. 2016, potvrzení OSSZ vystavené dne 13. 4. 2016 a 19. 4. 2017 deklarující nulový nedoplatek na pojistném (včetně záloh) na sociálním zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, přírážce, ani na penále, potvrzení Finančního úřadu Tachov o neexistenci daňových nedoplatků, potvrzení o zdravotním pojištění cizinců, výpis z živnostenského rejstříku, výsledovku za období roku 2016, účetní deník za rok 2015 a zejména platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) 2016. Co se týče posledně uvedeného listinného důkazu, krajský soud plně souhlasí s žalobním tvrzením, že je k němu nutno přistupovat jako k veřejné listině. Podle ust. § 53 odst. 3 správního řádu *listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.* Správní řád tedy v citovaném ustanovení přiznává ex lege listinám vydaným v mezích pravomoci orgánů zde taxativně vypočtených a listinám prohlášeným za veřejné zvláštními zákony tu vlastnost, že potvrzují autenticitu prohlášení orgánů, které je vydaly. Proto je těmto listinám přiznána i vlastnost potvrzovat pravdivost všeho, co je v nich uvedeno, nebude-li dokázán opak. Žalobcem v řízení předložený platební výměr je tedy jako listina vydaná finančním úřadem jako pravomocným správním orgánem nadán presumpcí správnosti a pravdivosti. Pokud správní orgány na základě skutečností uvedených žalobcem při výslechu nabyly pochybnost

o pravdivosti obsahu předložené listiny, mohly svým dalším postupem dokazovat, že skutečnosti v ní uvedené nejsou pravdivé. Mohly např. přistoupit k výsledku jmenovitě označených osob, tj. účetní žalobce paní Š. či jeho kamaráda V. H. N., který jeho finance spravuje (viz protokol ze dne 8. 6. 2017 č. j. OAM-8924-39/DP-2016). Důkazní břemeno v tomto okamžiku jednoznačně přešlo na správní orgány. Pokud jejich dalším postupem nebyl prokázán opak, nezbývalo, než vyhodnotit předloženou listinu (platební výměr) jako důkaz osvědčující pravdivost údajů v něm uvedených. V žádném případě však nemohly na základě předloženého platebního výměru dospět ke striktnímu závěru o nesplnění podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu žalobce z důvodu neosvědčující jeho úhrnného měsíčního příjmu.

15. V této souvislosti lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2015, č.j. 1 Azs 99/2015-36, podle kterého: *„Pro zamítnutí žádosti musí být postaveno najisto, že předložené údaje neodpovídají skutečnosti. Pouhé zpochybnění údajů předložených cizincem nepostačuje. Pokud OAMP tvrdí, že údaje neodpovídají skutečnosti, má povinnost toto tvrzení i prokázat...“*
16. S ohledem na shora uvedenou právní argumentaci se krajský soud již nezabýval důvodností žalobního tvrzení vztahujícího se k otázce zkoumání dopadu rozhodnutí na rodinný a soukromý život žalobce, neboť to za daného procesního stavu považuje za nadbytečné. Vyhodnocení této otázky v dalším řízení bude odvislé od stěžejní správní úvahy o meritu věci a spadá do výlučné pravomoci příslušných správních orgánů. Soudu v tomto okamžiku nepřísluší předjímat jakékoliv hodnocení v tomto směru.
17. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Současně byla věc vrácena žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
18. Žalobce byl v řízení procesně úspěšný, a proto má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobcem účelně vynaložené v souvislosti s uplatňováním práva u soudu tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 1 000 Kč, a dále náklady spojené s právním zastoupením, a to odměna advokáta za 2 úkony právní služby (1. převzetí a příprava zastoupení a 2. podání žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a 2x hotové výdaje nahrazované v paušální výši po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celková výše nákladů žalobce činí 10 800 Kč.
19. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalované lhůtu k plnění 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a § 168 o. s. ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití ust. § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovanou zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 19. září 2019

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu